

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — A przeciwko Komisji

(Sprawa F-124/05)

(2006/C 86/86)

(Język postępowania: francuski)

Strony

Strona skarżąca: A (Port-Vendres, Francja) [Przedstawiciele: B. Cambier i L. Cambier, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 28 lutego 2005 r. oddalającej wniosek skarżącego złożony w dniu 22 października 2004 r. na podstawie art. 90 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich o zamknięcie postępowania dyscyplinarnego wszczętego przeciwko niemu decyzją z dnia 16 stycznia 2004 r.;
- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 26 września 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone w dniu 20 maja 2005 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, mające na celu zmianę przywołanej wyżej decyzji z dnia 28 lutego 2005 r.;
- orzeczenie, iż przywołany wyżej wniosek skarżącego z dnia 22 października 2004 r. był dopuszczalny i zasadny;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego i jego rodziny kwoty oszacowanej tymczasowo na 1 581 801 EUR, co odpowiada części szkody spowodowanej decyzją o rozpoczęciu i kontynuowaniu postępowania dyscyplinarnego wszczętego przeciwko skarżącemu, pozostała część powinna zostać szczegółowo ustalona korzystając z pomocy biegłego;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego odsetek w wysokości 8 % od wyżej wymienionych kwot począwszy od dnia 23 listopada 1999 r., kiedy to zamknięto pierwsze sprawozdanie z dochodzenia wewnętrznego prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), w którym pojawiły się pierwsze oznaki stronniczości w stosunku do skarżącego lub ewentualnie od dnia 16 stycznia 2004 r., kiedy to organ powołujący postanowił o rozpoczęciu postępowania dyscyplinarnego przeciwko skarżącemu;

- wyznaczenie biegłego;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi sześć zarzutów na poparcie swojej skargi.

W pierwszym zarzucie podnosi on, że postępowanie dyscyplinarne zostało rozpoczęte wyłącznie z uwagi na postępowania karne toczące się przeciwko skarżącemu, które zakończyły się prawomocnym postanowieniem o umorzeniu postępowania wydanym przez Chambre du Conseil w Brukseli w dniu 30 czerwca 2004 r. Postępowanie dyscyplinarne powinno, zatem, podążyć tym samym torem.

W drugim zarzucie, skarżący podnosi powagę rzeczy osądzonej w odniesieniu do przywołanego wyżej postanowienia o umorzeniu postępowania, od którego strona pozwana nie wniosła odwołania.

Ewentualnie, nawet gdyby należałoby uznać, że organ powołujący mógł przeprowadzić postępowanie dyscyplinarne na podstawie naruszeń, które zostały prawomocnie uznane przez Chambre du Conseil w Brukseli za nieudowodnione, skarżący podnosi w trzecim zarzucie, że sporne decyzje niesłusznie wiążą postępowanie wszczęte przeciwko niemu z wynikiem postępowania prowadzonego przeciwko pani Cresson.

Następnie, w czwartym i piątym zarzucie, skarżący podnosi, że stawiane mu zarzuty są nieprawdziwe i że organ powołujący naruszył obowiązek staranności ustanowiony w art. 24 regulaminu pracowniczego oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż nie zrobił wszystkiego, co było w jego mocy, aby właściwie zrozumieć przebieg wydarzeń.

Wreszcie w ostatnim zarzucie skarżący podnosi, że w każdym razie rozsądny termin, w którym organ powołujący powinien był się wypowiedzieć już dawno wygaś, gdyż podnoszone okoliczności faktyczne sięgają lat 1995-1996.

Jeśli chodzi o żądanie odszkodowania, skarżący twierdzi, że błędy popełnione przez stronę pozwaną legły u podstaw depresji nerwowej, która zmusiła go do przedwczesnego zakończenia kariery urzędnika. Okoliczność ta jest powodem poniesionej przez niego i jego rodzinę szkody oraz doznanej przez nich krzywdy.